

ปรัชญา ในฐานะที่เป็นพื้นฐานของความรู้

โดยทั่วไปแล้วมักเข้าใจว่าความรู้เป็นฐานรากของการตัดสินใจและการตัดสินใจเป็นแนวทางการกระทำ วิธีการแก้ปัญหา และวิธีในการเอาชีวิตรอด ความรู้จึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิตประจำวัน ความรู้ไม่ใช่วัตถุหรือความจริงที่จับต้องได้ แต่เป็นตัวบ่งชี้ว่า เราจะเข้าถึงอย่างไรและทำความจริงเหล่านี้ให้บังเกิดผลอย่างไร นอกจากนี้ ความรู้ยังมีพลังในการระดมผู้คน ปรัชญาได้พยายามเข้าใจถึงสิ่งเหล่านี้ อะไรคือความรู้จริง ในการทำธุรกิจ เราจำเป็นต้องมีความรู้มากขึ้น เช่น ความรู้ความชำนาญเฉพาะเรื่อง วิธีการบริหารจัดการ มีข้อเขียนมากมายเกี่ยวกับความสำเร็จในการทำงานหรือการครองตน หลักการค้า การเล่นสินทรัพย์ อย่างไรก็ตามสิ่งเหล่านี้ช่วยเราได้เพียงบางเรื่องในการแก้ปัญหาเล็กๆ เท่านั้นเอง หากใช้รากฐานความรู้ตามที่ปรัชญาสามารถให้แก่เราได้

ประการแรก ควรรู้คำถามเชิงปรัชญา เช่น คนเรามีชีวิตอยู่เพื่ออะไรซึ่งดูเหมือนว่าไม่เกี่ยวกับการทำธุรกิจ และเราก็เชื่อว่าหากผู้ทำธุรกิจไม่ได้ถามคำถามว่า “ทำไมผู้คนจึงซื้อสินค้าของเรา?” อย่างขึ้นใจแล้ว ก็จะไม่ประสบความสำเร็จ การวิ่งตามกำไรไปเรื่อยๆ หรือตามหลักการของการแข่งขันนั้น ไม่ทำให้เข้าถึงแก่นลึกของความรู้เชิงปรัชญา

ดูเหมือนเป็นเรื่องผิดปกติและสิ้นท่าเกินไปที่ปรัชญาจะพยายามทำให้เราเข้าใจว่าปรัชญา คือสิ่งที่เราต้องการมากที่สุดในชีวิตประจำวันและในการทำธุรกิจ เป็นเวลาร้อยปีมาแล้วที่ปรัชญาไม่พัฒนาแนวทาง เพื่อเปิดเผยความรู้ที่เป็นฐานราก สิ่งเหล่านี้ดูเหมือนไม่ง่ายแต่ก็เป็นหัวใจของวิธีการสร้างสรรค์ความรู้

หากนักปรัชญาเขียนเกี่ยวกับเรื่องพื้นฐานต่างๆ ก็ไม่ควรเขียนตำราที่ยากๆ แต่ควรเป็นความคิดเห็นต่างๆ ไป บางทีก็เป็นเรื่องยากเหมือนกันสำหรับนักปรัชญาที่มีชื่อเสียงที่จะบอกเล่าเกี่ยวกับเรื่องราวของตน พวกเขาเลือกแสดงออก เพราะว่าพวกเขาต้องการที่จะบอกถึงเจตนาของเขาให้ดีที่สุดเท่าที่จะดีได้ เป้าหมายของภาษาในทางปรัชญาคือ ไม่ใช่ถ้อยคำที่ยาก แต่เพื่อสื่อความหมายซึ่งไม่สามารถแสดงออกหรือทำให้เข้าใจได้ด้วยภาษาที่เราใช้ในชีวิตประจำวัน เพราะเป็นภาษาที่ใช้เพื่อให้ทราบความหมาย

ความเชื่อที่จริงแท้เที่ยงธรรม

ในปรัชญาดั้งเดิม ได้นิยามความรู้ว่าเป็น “ความเชื่อที่จริงแท้และเที่ยงธรรม” ความรู้คือสิ่งที่ผู้รู้แต่ละคน (ผู้ที่ได้รับรู้) เชื่อว่าเป็นจริง (จนกระทั่งในขณะนี้) แล้วอะไรล่ะที่เป็นความจริง ปัญหานี้ คือ คำถามที่ปรัชญาพยายามที่จะหาคำตอบ นั่นคือ ทำไมความรู้เกี่ยวกับการสร้างความรู้ต้องย้อนกลับไปยังแหล่งความรู้ หรือคือ ปรัชญา

มีข้อเสนอหยาบๆ อย่างน้อย 3 วิธี เกี่ยวกับวิธีการทำสภาพให้เป็นความจริง แนวทางแรก คือ เมื่อข้อความสอดคล้องกับความเป็นจริง ซึ่งเรียกกันว่าทฤษฎีความสอดคล้อง วิธีการที่สองคือ ข้อความนั้น

เป็นจริง เมื่อข้อความภายในและระหว่างข้อความด้วยกัน เป็นเรื่องราว ซึ่งต่อเนื่องกันมาตั้งแต่ต้นจนจบ เราเรียกทฤษฎีนี้ว่า ทฤษฎีความต่อเนื่อง การวิเคราะห์เชิงตรรกะใช้ทฤษฎีนี้ วิธีการที่สามคือ เราจะรู้สิ่งใดได้ก็โดยการผ่านทางประสบการณ์เท่านั้นมิใช่ความสอดคล้องกับความจริง หรือรูปแบบทางนามธรรม วิธีการนี้นิยมความจริงบนพื้นฐานของผลที่ได้ ดังนั้น ความเป็นประโยชน์ จึงเป็นเกณฑ์ในการวัดความเป็นจริงของผู้ที่เชื่อในทฤษฎีปฏิบัตินิยม

ปัญหาสำคัญเชิงปรัชญา คือ อะไรคือความจริง ซึ่งเป็นปัญหาสำคัญในการบริหาร/ จัดการในเศรษฐกิจฐานความรู้ หากไม่มีการตรวจสอบความสอดคล้อง ความต่อเนื่องและประโยชน์ของความรู้ที่สร้างสรรค์ขึ้นโดยสมาชิกแต่ละคนในองค์กร ก็จะไม่มีการตัดสินใจที่ถูกต้องในเรื่องความเที่ยงธรรม ซึ่งต้องดำเนินต่อไปอย่างต่อเนื่องเพื่อค้นหาความจริง

เรามักมองปรัชญาว่า เป็นต้นแบบของการศึกษาเชิงวิชาการ นั่นคือ สิ่งที่ห่างไกลจากโลกความเป็นจริงและไม่เหมาะที่จะนำมาประยุกต์ใช้ในเชิงปฏิบัติ ผู้จัดการที่ทุ่มเทมักจะพูดอยู่เรื่องเดียวกัน คือ งาน ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะนักธุรกิจที่ถูกกดดันอยู่ตลอดเวลาทั้งงานประจำ ไม่อยากคิดถึงคำถามว่า เรามีชีวิตอยู่เพื่ออะไร หากเรารู้แล้วจะเป็นอย่างไร อย่างไรก็ตามเราเชื่อว่าเศรษฐกิจเชิงความรู้หรือการจัดการเชิงความรู้นั้น ต้องเผชิญปัญหาพื้นฐานในการค้นหาความรู้มากขึ้น ด้วยเหตุผลนี้เองการตั้งคำถามเกี่ยวกับรากเหง้าทางประวัติศาสตร์ของความรู้ จึงเป็นสิ่งจำเป็นในการนำไปสู่ปรัชญา ดังนั้น เรามาสำรวจโลกของปรัชญากันเถอะ

พลาโต (427 – 347 ก่อนคริสตกาล)

โสเครตีส ผู้เรียกปรัชญาว่า กิจกรรมที่รักความรู้ แต่ศิษย์ของเขา คือ พลาโต ซึ่งเกิดเมื่อ 427 ปีก่อนคริสตกาลในกรีซเป็นผู้จัดบันทึกทุกอย่าง และเป็นนักปรัชญาคนแรกที่พัฒนาองค์ความรู้อย่างเป็นระบบ โดยได้จัดทำผลงานที่เป็นแนวคิดของโสเครตีสเป็นเอกสาร นักปรัชญาอื่นๆ ก่อนพลาโต ได้ให้คำนิยามปัญหาและอธิบายเรื่องของโลกไว้ ดังนี้ ทาลีส (Tales) ได้กล่าวว่า แก่นแท้ของทุกสิ่งทุกอย่างคือน้ำ และ เฮอราโคลิตัส (Heraclites) ยืนยันว่า ทุกอย่างอยู่ด้วยกันแบบผสมปนเป วิธีของปรัชญา 2 สายคือ เหตุผลนิยม (Rationalism) และ ประสบการณ์นิยม (Experientialism) เริ่มตั้งแต่ 2,400 ปีที่แล้ว โดยมีพลาโตเป็นผู้แทนคนแรกของปรัชญาสาขาเหตุผลนิยม

4

ทฤษฎีที่มีชื่อเสียงที่สุดของพลาโต คือ ทฤษฎีเรื่อง “**ความคิด**” (Idea) ความคิด คือ แก่นแท้ของทุกสิ่ง เป็นการดำรงอยู่ที่แท้จริง เมื่อพลาโตพูดถึงความคิด เขาตั้งใจหมายถึง ความเชื่อในนิรันดรกาล ความไม่เปลี่ยนแปลง ความสมบูรณ์ของจักรวาล อิศราภาพของโลกเกี่ยวกับปรากฏการณ์ต่างๆ ความเป็นจริงและสิ่งต่างๆ เรารับรู้ด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้า เป็นการสะท้อนความคิด ที่เรียกว่า Eikon หรือ ภาพลวงตา สิ่งเหล่านี้เปลี่ยนแปลงและไม่คงอยู่ มีเพียงความคิดเท่านั้นที่คงอยู่ชั่วนิรันดรไม่เปลี่ยนแปลงและสมบูรณ์ การสืบเสาะความคิดอย่างใกล้ชิดในฐานะที่เป็นความจริง ความดี และความงาม คือ วิธีที่แท้จริงในการสร้างความรู้

ในโลกแห่งความเป็นจริงดูประหนึ่งว่า มีสิ่งต่างๆ มากมายที่คงอยู่ เช่น โຕ้ะ แต่โຕ้ะก็มีหลายรูปแบบ มิแตกต่างกัน บางโຕ้ะดูไม่เหมือนเป็น โຕ้ะ ปรากฏการณ์ในความจริงของเรามีสิ่งต่างๆ มากมายเปลี่ยนแปลง และสูญหายไปอย่างรวดเร็ว แก่นสำคัญนั้นปรากฏให้เราเห็นในฐานะที่เป็นโຕ้ะ นั่นคือ แก่นแท้ (Essence) สิ่งนี้เองที่พลาโต เรียกว่า ความคิดหรือ คือ รูปแบบของอุดมคติ หรือต้นแบบในใจของช่างผู้จะประดิษฐ์ สิ่งนั้นๆ ความจริงของเราเป็นภาพลวงตา และสิ่งต่างๆ เป็นเพียงภาพสะท้อนของสิ่งที่เป็นต้นแบบ ซึ่งคงอยู่ชั่วนิรันดร์ ไม่เปลี่ยนแปลง และสมบูรณ์ นั่นคือ “ความคิด”

การค้นหาสาระสำคัญของความรู้เกิดจากเจตคติที่ว่า คนทุกคนสามารถพัฒนาได้ คำถามประเภท “นี่คืออะไร?” “เรามีชีวิตอยู่เพื่ออะไร?” การติดตามหาแก่นแท้ของสรรพสิ่งนับเป็นเรื่องจำเป็นต่อการสร้างความรู้ เพราะเป็นการแสวงหาบางสิ่งที่ไม่มิตัวตน ยิ่งไปกว่านั้น “แก่นแท้ หรือ สาระตถะ” หมายถึง อะไรบางอย่างที่สัมผัสไม่ได้ ไม่เป็นรูปธรรม เมื่อเราได้รับรู้บางสิ่งที่เป็นหรือมีอยู่ทั่วๆ ไปในจักรวาล เช่น ความคิด หรือ รูปร่าง ก็เป็นเรื่องลำบากที่เราจะทำให้คนอื่นๆ ในกลุ่มได้รับรู้เหมือนกับเรา แต่ก็เป็นเรื่องที่เป็นได้และจำเป็นอย่างยิ่งยวด เพราะถือเป็นเรื่องสำคัญที่เราต้องค้นหา **ความคิด ความจริง ความดี และความงาม** เนื่องจากความรู้นั้นสามารถให้พลังแก่ชีวิต หากความรู้นั้นถูกสร้างขึ้นด้วยวิธีที่นำไปสู่ความจริง ความดี และความงาม ทฤษฎีเกี่ยวกับความคิด เป็นทฤษฎีความรู้หลายชั้น ซึ่งหมุนวนขึ้นบนสู่บางสิ่งที่เป็นแก่นแท้และเป็นจักรวาล สิ่งนั้น คือ ความจริง

การค้นหาคความจริง ความดี และความงาม เป็นวิธีการสร้างความรู้แบบดั้งเดิมที่สุดของ พลาโต โดยเริ่มจากเจตคติที่วางรากฐานโดยอาจารย์ของพลาโต คือ โสเครตีส ผู้ซึ่งเป็นเจ้าของวาทะที่มีชื่อเสียง : “ฉันรู้ว่าฉันไม่รู้” (I know that I do not know) การคิดว่าคนเรารู้ทุกอย่างประหนึ่งเทวดานั้นเป็นความคิดที่ผิด “การรู้ว่าตนเองไม่รู้” เป็นความปรารถนาปรารถนาอย่างที่สุด เป็นการแสดงออกถึงจุดยืนของโสเครตีส วิธีการตั้งคำถามแบบ “ความจริงแท้ของคนเราคืออะไร?” โสเครตีสเป็นคนแรกที่ชักชวนผู้คนให้เข้ามาถกเถียงทางปรัชญาและทำให้พวกเขาเข้าใจว่าความรู้ของพวกเขา นั้นยังไม่สมบูรณ์และไร้คุณค่า การไม่รู้ทุกสิ่งที่คุณคนปรารถนาใคร่รู้ ในภาษากรีก โสเครตีสเรียกว่าความรักในความรู้ หรือ วิชาปรัชญานั้นเอง

หัวใจหรือศูนย์กลางของปรัชญาของโสเครตีส คือ **การสนทนาโต้ตอบ** (ซึ่งผู้แปลขอให้ความหมายว่า เป็นการวิเคราะห์ความคิดเชิงวิพากษ์) วิธีการทางปรัชญาของโสเครตีส คือ การยืนอยู่บนถนนในกรุงเอเธนส์เพื่อโต้แย้งตั้งคำถามโต้ตอบกับบรรดาหนุ่มสาว หรือนักปราชญ์อื่นๆ โสเครตีสไม่ยอมรับกลุ่มที่ถูกเรียกว่า Sophists (นักพูดที่ใช้ความฉลาดและวิธีโต้แย้งที่แยบยลหลอกกล่อฝ่ายตรงข้าม) กลุ่มนี้มักใช้ตัวอย่างที่เป็นรูปธรรมและสำนวนที่จูงใจคนฟังให้หลงเชื่อ วิธีการของกลุ่มนี้สามารถทำให้สิ่งที่ดำกลายเป็นขาวและขาวกลายเป็นดำได้ โดยการใช้ถ้อยคำที่ชาญฉลาด แต่เต็มไปด้วยข้อผิดพลาด ในทางกลับกัน โสเครตีสประกาศว่า “ข้าพเจ้าไม่รู้อะไรเลย” และอภิปรายโต้แย้งเรื่องราวต่างๆ ในจักรวาลด้วยวิธีการดังกล่าวข้างต้น มีการตั้งคำถามอย่างต่อเนื่อง “สิ่งนี้ไม่ใช่แก่นหรือสารัตถะ ดังนั้น อะไรจะเป็น

แก่นแท้?” โดยวิธีนี้คู่สนทนาก็จะติดอยู่ในข้อความต่างๆที่ขัดแย้งกัน หรือ การสรุปที่ไม่เป็นตรรกศาสตร์ ซึ่งนำไปสู่ทางตัน **“การรู้ว่าไม่รู้”** คือจุดที่โสเครตีส กล่าวว่า **เป็นจุดเริ่มต้นของการสร้างความรู้เชิงปรัชญา**

สิ่งที่จำเป็นต้องรู้เกี่ยวกับปรัชญาของโสเครตีสและพลาโต นอกเหนือจากแนวทางการสร้างความรู้แล้วก็คือศิลปะของคำพูดใน **การนำเสนอแนวคิดที่ขัดแย้ง**ของผู้มีความคิดเห็นต่างกันอย่างออกไข การเผชิญหน้ากัน 2 ชั่วโมง เริ่มมีตั้งแต่ยุคกรีกโบราณ และมีอิทธิพลต่อ พัฒนาการของปรัชญาตะวันตก โสเครตีสและปรัชญาตะวันตกกลายเป็น การศึกษาจากข้อคำถาม **“อะไรคือความจริงสมบูรณ์?”** คำถามพื้นฐาน นี้มักปฏิบัติเสรีความคิด แนวทาง และการโต้แย้งเกี่ยวกับธรรมชาติและ มนุษย์ สภาพการเป็นตัวตน (Subjectivity) และความเป็นปรนัย (Objectivity) สภาพทางกายภาพและจิตวิญญาณ ความรู้สึกและสติ ปัญญา ประสบการณ์และความคิด ร่างกายและจิตใจ และอื่นๆ ที่มีสภาพ เป็นคู่ๆ ต่างชั่วคราวเช่นนี้ การเผชิญหน้ากันแบบ 2 ชั่วโมง เป็นส่วนหนึ่งของ ประเพณีทางปรัชญา และบิดาของปรัชญาสมัยใหม่ – เดส์คาร์ตส์ ได้ทำความเข้าใจกระจ่างในเรื่อง บทบาทของสิ่งเหล่านี้ ในสิ่งที่เขาเรียกขาน ว่า **“ทวิภาค”**

เดส์คาร์ตส์ (1596 – 1650)

เรอเน เดส์คาร์ตส์ (Rene Descartes) เป็นผู้ก่อตั้งปรัชญาเหตุผล นิยมเชิงวิทยาศาสตร์ (Scientific Rationalism) และมีชื่อเสียงทันทีใน ฐานะนักปรัชญาผู้นำเสนอแนวคิดทวิภาคระหว่างโลกของจิตและกาย เดส์คาร์ตส์พัฒนาแนวคิดนี้เมื่อสี่ร้อยปีที่แล้ว และกลายเป็นส่วนหนึ่งของ

สามัญสำนึก และวิธีคิดในปัจจุบัน เขาอธิบายถึงวิธีการเชิงวิทยาศาสตร์ในการค้นหาความรู้ว่าคือ “วาทกรรมเกี่ยวกับวิธีการ” และเริ่มเรื่องนี้ด้วยประโยคที่ลือลั่น “สำนึกที่ดี คือ สรรพสิ่งทุกอย่างระหว่างมนุษย์ที่มนุษย์ได้รับการแจกจ่ายอย่างเท่าเทียมกันมากที่สุด” ทุกวันนี้เรามีชีวิตอยู่ในสังคมแห่งความรู้และพบว่า เดส์คาร์ตส์ ได้ประสบความสำเร็จอย่างยิ่งในการเผยแพร่ปรัชญาของเขา ในเรื่องสำนึกที่ดี (Good Sense) ซึ่งตั้งอยู่บนกระบวนการมาตรฐานทางปัญญาในโลกตะวันตก โดยนำสิ่งที่เรียกกันว่า “ความสงสัยในวิธีการ” มาใช้ เพื่อความแจ่มชัดและการตัดสินใจที่ใสกระจ่าง

“...ในการแสวงหาความจริง เป็นเรื่องจำเป็นที่ในชีวิตของเราพึงต้องมีความสงสัยในทุกสิ่งเท่าที่จะเป็นไปได้ เราควรจะต้องพิจารณาข้อผิดพลาดทั้งหมดให้เป็นความสงสัย ยิ่งกว่านั้นในทางกลับกันก็จะเป็นประโยชน์หากเราจะมองเห็นข้อผิดพลาดในสิ่งที่เรามีความสงสัย ซึ่งเราอาจจะค้นพบสิ่งที่มีความแน่นอนมากที่สุดได้ชัดเจนกว่า และง่ายที่สุดที่จะเรียนรู้”

ทัศนคติเช่นนี้นับว่าเป็นมากกว่าความสงสัย แต่เป็นทัศนคติที่จะถามในเชิงยุทธศาสตร์ต่อทุกสิ่ง และสิ่งนี้เองที่เป็นเครื่องมือที่เข้าสู่ความจริงที่เป็นสัจจะในโลกนี้ ทุกสิ่งที่เราสามารถตั้งคำถามได้ภายในสภาพที่เป็นจริงก็ถูกขจัดออกไปตามลำดับ และความจริงเท่านั้นที่จะคงเหลืออยู่ เราอาจเรียกวิธีนี้ได้ว่า “วิธีการวิเคราะห์สู่ความรู้” โดยวิธีการตั้งข้อสงสัยแบบนี้ เดส์คาร์ตส์ได้บรรลุสู่ข้อสรุปที่มีชื่อเสียงของเขา คือ “Cogito, ergo sum. I think therefore I am” (ฉันคิดดังนั้นฉันจึงมีชีวิตอยู่) ถึงแม้ว่าเราจะมีชีวิตอยู่ต่อสิ่งต่างๆ แต่เรากลับ

ไม่สามารถตั้งคำถามเกี่ยวกับความสงสัยของเราได้ ความเชื่อตรงนี้ กลายเป็นจุดเริ่มต้นของเดส์คาร์ตส์ เกี่ยวกับความจริง ในหนังสือ “วาทกรรมเกี่ยวกับวิธีการ” ของเขาได้นำเสนอในประเด็นเนื้อหาเกี่ยวกับ “หลักการสี่ประการของหลักฐาน” อันเป็นวิธีการตามโครงสร้างของวิธีการสร้างความรู้ ซึ่งยังใช้ได้ตื่อยู่ตราบเท่าทุกวันนี้ หลักการ 4 ประการดังกล่าว คือ

1. กฎข้อแรก คือ การไม่ยอมรับสิ่งใดว่าเป็นความจริงจนกว่า จะมีความรู้ที่เป็นหลักฐานของความจริง นั่นคือ การหลีกเลี่ยงอย่าง ระมัดระวังที่จะด่วนสรุปและการก่อให้เกิดมโนคติขึ้นก่อนในจิตใจ จนไม่ ยอมรับสิ่งอื่นใดเพิ่มเติมเข้ามาประกอบการตัดสินใจ ซึ่งอาจก่อให้เกิด ความสงสัยได้

2. ประการที่สอง จงแบ่งแยกความยากลำบากที่กำลังตรวจสอบ ออกออกจากกันเป็นส่วนๆ เท่าที่จะทำได้ หรือตามที่ต้องการ ทั้งนี้เพื่อ ช่วยแก้ปัญหาให้ดีขึ้น

3. ประการที่สาม เพื่อชี้นำความคิดให้เป็นระเบียบขั้นตอน โดยเริ่มต้นด้วยขั้นตอนที่ง่ายๆ ไปสู่ความรู้ที่มีความซับซ้อนมากที่สุด และสมมติขั้นตอนบางขั้นตอนใหม่ให้เป็นลำดับสุดท้าย ดำเนินการไป เรื่อยๆ จนสมบูรณ์

4. ทบทวนอย่างถี่ถ้วนทุกแง่มุมให้แน่ใจว่ามีได้มีการมองข้าม สิ่งใดไป

Descartes, A Discourse on Method

ทั้งหมดข้างต้นเป็นวิธีการสำคัญที่เรียกว่า การคิดอย่างมี
วิจรรย์ญาณ (Logical Thinking) อาจจะต้องง่ายขึ้น หากเราทำเป็น
ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ทำเจตคติให้เอนเอียงไปในทางชอบความแจ่มชัด และ
การคิดที่แจ่มใสชัดเจน (การตัดสินใจในเชิงคุณค่า)

ขั้นที่ 2 แยกปัญหาออกเป็นส่วนๆ (การวิเคราะห์)

ขั้นที่ 3 การพิจารณาความก้าวหน้า (การแก้ปัญหา)

ขั้นที่ 4 การทบทวนทุกอย่างอย่างถี่ถ้วน (การพิสูจน์ความถูกต้อง)

กระบวนการนี้ทำให้แน่ใจถึงความเป็นจริงของสิ่งต่างๆ ตามที่
เดส์คาร์ตส์ หมายถึง นั่นคือ ความรู้ ขั้นตอนแรกนับว่าสำคัญที่สุดเพราะ
ว่าเป็นการตัดสินใจเชิงหลักการ และถือเป็นจุดเริ่มต้น การตัดสินใจ
เชิงหลักการในการทำธุรกิจ ทุกวันนี้ยังมีน้อย แต่วิธีนี้ไม่ใช่เพียงวิธีเดียว
ที่ใช้ในการตัดสินใจ ลองพิจารณาเรื่องสงครามตืดราคาหรือความสำเร็จ
ของสินค้ายี่ห้อต่างๆ การพิจารณาในเชิงหลักการไม่ได้ก่อให้เกิดสงคราม
ในเรื่องราคาสินค้า หรือการมีเหตุผลสมควรต่อการชอสินค้ายี่ห้อต่างๆ

ในยุคยุโรปสมัยกลางของเดส์คาร์ตส์ ความเคร่งครัดต่อระเบียบ
ยังคงมีอิทธิพลต่อวิถีคิดของผู้คนอยู่มาก และคำถามที่ว่า “**เรา
จะพิจารณาในเชิงหลักการได้อย่างไร?**” ก็เป็นปัญหาหนึ่งที่สำคัญใน
ทำนองเดียวกัน ในยุคสมัยที่มีข่าวสารข้อมูลไหลบ่า ก็ทำให้พวกเรา
แต่ละคนประสบปัญหาด้วยเช่นกัน คือ เราจะสร้างความรู้จริงอย่างมี
หลักการจากภายในได้อย่างไร ในลักษณะที่มุ่งเน้นถึงความจริงของข้อมูล
ข่าวสาร เพื่อเราจะได้เข้าถึงความรู้และมโนคติที่น่าเชื่อถือ อันอาจสอด